

КОЗЕЛ И ОВЕН

chitanka.info

Живели някога двама старци. Те си имали само един козел и един овен. Козелът и овенът заедно ходели в гората на паша, заедно почивали под дебелиите сенки, а вечер спели заедно в кошарата. Козелът и овенът често прескачали в зеленчуковите градини на съседите и затова един ден дядото рекъл:

— Бабо, да прогоним козела и овена в гората, че от тях мира няма цялата махала.

— Щом казваш, да ги прогоним, дядо.

Излязъл дядото на двора, грабнал дебела тояга и прогонил козела и овена. Тръгнали побратимите към гората. Както си вървели по пътя, изведнъж съгледали, че пред тях нещо сивее. Приближили се и какво да видят — на пътя лежи вълча глава!

Запрепирали се кой да я вземе. Овенът бил силен, но бил страхлив, а козелът бил смел, но бил слаб.

— Вземи ти, овньо, главата, защото си силен и можеш да я носиш.

— Не, вземи я ти, козльо, защото си смел и не те е страх да я носиш.

Накрая взели заедно главата и я пъхнали в една торба. Продължили по-нататък. Додето стигнат гората, притъмняло. Някъде в далечината побратимите съгледали огън.

— Да идем при огъня, побратиме — казал козелът, — да пренощуваме там, че иначе може вълците да ни разкъсат.

Тръгнали към огъня. Когато наближили, побратимите се стъписали — около огъня били насядали вълци и варели чорба в опушено котле. Вълците забелязали побратимите и наскочили:

— Здравейте, братлета! — развикали се те и се заоблизвали сладко-сладко.

— 3-3-здравейте! — едва отвърнали козелът и овенът, а зъбите им тракали от страх.

Насядали около огъня. Най-старият от вълците прегърнал побратимите през раменете и весело казал:

— Докато се свари чорбицата, няма да е зле да похапнем от вашето месце, братлета!

При тези думи дори козелът се изплашил, а овенът вече бил ни жив, ни умрял от страх. Козелът се съвзел по-бързо и казал:

— Я бръкни, братко, в торбата и извади вълчата глава!

Овенът извадил главата.

— Не тази, братко, по-голямата извади! — извикал козелът.

Овенът извадил пак същата глава.

— Не, не тази, братко! Дай най-голямата!

Когато овенът бръкнал за главата, вълците се изпоплашили и захванали да мислят как по-скоро да си оберат крушите. То си било и за страх — толкова вълчи глави извадили побратимите от торбата! Най-старият вълк грабнал едно котле и казал:

— Добре си ври чорбицата, побратими, но ще трябва да се донесе водица да се долее.

И побягнал в тъмното. Като се отдалечил, захвърлил котлето и си казал:

— Не ми трябва ни котле, ни чорбица!

И хукнал колкото му краката държат. Не след дълго се надигнал друг от вълците:

— Къде се загуби дяволският син? С какво ще долеем сега чорбицата? Я да отида да го потърся.

Хукнал да го търси — и той не се върнал. Не се бавил много и третият вълк. Седял, седял, оглеждал се наляво, надясно, па по едно време току скочил:

— Къде се загубиха тези кучи синове? Сега ще ида да ги докарам с тоягата.

Изгубил се и той в тъмното. Тогава козелът сбутал овена и му посочил котлето с чорбицата:

— Я да се насърбаме, братко, докато не са се върнали вълците.

Излапали чорбицата, постоплили се край огъня, после бързо се покачили на високия дъб над огнището. През това време вълците се събрали недалеч от огъня и взели да си говорят:

— Срамота, братя! — рекъл най-старият. — Уплашихме се от един козел и от един овен. Я да се върнем край огъня и завчас да им видим сметката.

Върнали се при огнището. Огънят бил изгаснал, от чорбицата и помен нямало, а козелът и овенът се мъдрели на високия дъб. Наклякали вълците под дъба и захванали да умуват как да свалят побратимите от дървото. Погледнали нагоре, ала им се видяло високо. Козелът, нали бил по-смел, се бил изкатерил до самия връх, а овенът седял на най-долните клонки.

— Хайде ти, — казали вълците на най-стария измежду тях, — като най-опитен, измисли как да свалим неканените гости!

Легнал старият вълк под дъба и дълбоко се замислил.

А овенът седи на клона и трепери. Треперил, треперил, докато клонът се счупил и той бухнал надолу с главата върху стария вълк. Козелът не размишлявал дълго и извикал най-отгоре:

— Остави другите двама за мен!

И се хвърлил от дървото. Вълците хукнали да бягат. Повече ни се чули, ни се видели. Козелът и овенът си направили къщичка под дъба и заживели в нея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.